

duje duševno življenje, telo pa je osamljeno, zato propada. Pogledajte jim v obraz, vsem tem duševnim ljudem! Zdravja ne najdete tam.“

„Ne zavidam jih. Bolje je na široki cesti, pa najsibo z druhaljo. In vendar — mi, ki živimo, kakor že živimo, kakšna nam bodi pot?“

„Lepa.“

„In to je?“

„Kulturna.“

„In to je?“

„Obleka, kretnje, pogledi, besede: vse bodi lepo. Še celo vaš stol vas mora tako sprejeti vase, da sedite udobno, to je lepo. In vsaka najmanjša stvarca krog vas mora biti lepa.“

„Ali, dragi moj, za to je treba denarja!“

„Zdaj veste: in tisti Bog je denar.“

Ona se zamisli in nato odideta. V množico gresta, ki brni in šumi in jo prepaja omotica. Vse ozračje se pretopi v zvonjenje zvonov, ki trepetaje boža zlati mrak. Solnce se zlije v morje, sence so rdeče in okna gorijo.

Miran Jarc:

V nočnem parku.

(Novalis.)

V senaokoli črno, resno drevje moli . . .
v bližini nekje se potoček pretaka, šumi in se peni.
Iz teme je prišel sanjar-samotar, da si boli
izgrebe in izdahne v vsemir jih v kopreni megleni.

V zamaknjenju pijejo mu iskajoče oči
lunine žarke, da sprosi od nje si tišine. — — .

Glej: kot da uslišale so ga pretajne moči:
iz zemlje se dvigajo megle-bolesti v višine.